

RESTAURANT VILANOVA DE SALT

El record és força capriciós i, ves a saber, si gaire fidel. El primer que tinc del restaurant Vilanova fou el bar, a la cantonada del carrer Major amb Miguel de Cervantes, a Salt. Era el temps en què festejava amb la Marta. No gaire després, el bar es convertí en restaurant. Diferent dels que s'obrien i freqüentàvem per aquells temps, de carn a la brasa, amanides i algun platillo, com el de vedella amb bolets o similars, que s'obrien als pobles de les comarques gironines o als voltants de Girona.

Alguns anys després, pocs en el record, es traslladà a l'avinguda Marquès de Camps per passar a ser, ja, el referent d'una oferta més selecta i elaborada, indiscutible a Salt i en molt bona posició a l'àrea urbana. Ha estat sempre un recurs per reunir-te amb algú al migdia per tractar qualsevol negoci, afer o pacte sabent que quedaries bé i que la factura seria molt raonable, atesa la qualitat de l'oferta i el tracte rebut. També, al migdia, als primers anys de la crisi i durant quasi un curs acadèmic, hi anàvem els dilluns a menjar el menú de 18 euros, precedit de la taula d'olis del país i de fora, que et reconciliava amb la vida i el món escolar. A finals de gener hi vaig trucar per reservar-hi una taula. En Jordi em va dir que tenien tancat. No vaig entendre que no era la festa setmanal, sinó la definitiva.

En Jordi Vilanova té de tímid, atent i discret el que la Maria Lluïsa d'expansiva, amable i bona cuinera. En podria destacar moltes coses i alguna conversa, però el dia que m'arribaren i em robaren el cor fou un divendres al vespre, ja fa uns anys, quan hi anàrem a sopar amb en Jaume Curbet, voluntat ferrenya de viure amb normalitat i ganes fins al darrer moment i la Victòria Eugènia. El tracte delicat, d'una sensibilitat exquisida, no l'oblidaré mai. El Sr. Vilanova i la seva muller em van demostrar una alçada humana i vital que no estic gaire acostumat a contemplar tractant una persona, com en Jaume, que, per a ells, en aquell moment, no era coneguda. Feren res d'extraordinari? No. Es comportaren amb la màxima naturalitat, però l'afecte, fins i tot la tendresa que desprenia el seu tracte sense impostura els feren un magnífic exemple de l'espècie humana.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/02/18/restaurant-vilanova-salt/896566.html?utm_source=rss